

nek sikere nem kétséges. Ha folytatásra, bővített kiadásra, esetleg új sorozatra szánná rá magát, többi közt a következő fontos címszavakra hívnók föl figyelmét: érzékszervek nevelése, munkaiszony, fősვნყség és gyűlölség, a sport kinövésai; pénz, gazdaság, pazarlás; szűlők segítése, falánkság és torkosság (l. 26. lap fent), felebaráti szeretet, gyűjtés és szer.vedélye, pontosság, szesz. italok és dohányzás, viselkedés kisebb balesetek alkalmával. kf.

Else Wentscher: Die Frau im Urteil großer Männer. Berlin—Tempelhof, 1937. 96 lap.

Nézetünk szerint minden írás, amely akár csak közvetve szolgálja a nevelés ügyét, megérdemli a pedagógus figyelmét. Ez a kisded munka ennél többet is nyújt. Szerzője, Max Wentscher bonni egyetemi tanár hitvese, maga is filozófus: egyik munkáját a porosz tudományos akadémia megkoszorúzta. Hogy a nőnek mai hivatását, a leánynevelésnek szükségyszerű újjászervezését kiderítse, a historizmus módszeréhez folyamodik és Plátón, Szent Agostonon kezdve, a középkoron folytatva, majd Luthert, Goethét és a modern filozófusokat Nietzscheig megszólaltatva, tudományos feldolgozásban élénk tárja ezeknek a nőkről vallott nézeteit. A görögök a klasszikus korban nem igen méltányolták a nő anyai hivatását, jóllehet Aristoteles szerint rosszul áll az az állam, amely a nőket elhanyagolja. Viszont méltó helyet juttattak a nőnek a germánok és a kereszténység, úgyszintén nagyobbára a szellemi kiválóságok is. Ezután a szerző egy befejező összefoglalásban tanulmánya eredményeként levonja a nő mai hivatására, érvényesülésére és a leánynevelés reformjára kínálkozó tanulságokat. A nőkérdés, úgymond, nem merül ki az anyasággal, különösen nem ma, amikor Németország két millió nőtöbblettel rendelkezik. A nőket elsőrendű szerep és befolyás illeti meg a népi munkában, a népelet szociális kialakításában: a leányok tehát olyan tervszerű kiképzésben részesítendőek, hogy a házasság híján is szabadon teljesíthessék a rájuk háruló hivatásbeli és szociális kötelességeket a népközösség kialakításában.

Wentscherné könyve érdekes kultúrtörténeti tanulmány keretében végső következtetésként a nőnevelés korszerű megújódását állítja élénk, amely az anyaságról és a leányokról vallott mai ingatag felfogások közepette fontos nemzetfenntartó tényezőként halogatást nem ismerve jelentkezik. A budapesti Ráskai Lea-leánygimnázium idei értesítője is panaszosan említi, hogy a leánynevelés ma nehezebb, mert a női lelket erősebben kikezdte korunk meggyöngült erkölcsi felfogása: „A hiúság, léhaság könnyebben ejti hatalmába a megfertőzött irodalom, gazdasági leromlás, idegenből jövő divat, ének, tánc, film és színház romboló hatásain át a nőket, mint a férfiakat.“ kf.

Julius Weil: Frühsymptome der Verwahrlosung. Langensalza, 1935. H. Beyer. 126 lap.

Szerzőnknek, ki egy müncheni tanoncotthonnak vezetője, vizsgálódásai azt célozzák, hogy a nevelőket s különösen a gyógypedagógusokat képessé tegye az olyan egészen sajátos egyéni fejlődés első jeleinek idejekorán való felismerésére, amely esetleg, sőt valószínűleg elzűllésre fog vezetni és ránevelje őket,